

Той бутва назад широката капела, и примрежва очи.

— Някой ден, когато бъдете в чужбина, малка моя госпожице акушерке, обадете ми се, да ви кажа какви чудесни неща за ядене има в света, и де може да ги намери човек. . .

Очите на девойката блясват. Гледа го право в лицето.

— Трябва тогаз вие да ме заведете в странство, господин Вълчев, и да ми покажете! — казва тя бързо, на един дъх, станала изведнаж смела от ракията, от вечерния час, от близкото разделяне.

Той я поглежда усмихнат и учуден. Помълчава, обръща лице към мене:

— Я гледай! Малката... малката вече не е малка! . . . Добре, много добре! Така да бъде! . . . Та, сега слушайте. Ако ви се ще да хапнете пате-дю-фоа-гра — ще отидем в Оверн — знаете ли къде е то, госпожице Славке? Не? Няма и защо да знаете — нали се пазарихме, че аз ще ви водя! Ако пък ви се ядат кремвурсти — сочни, млечни, с чудесна горчица, равна на английската, и с най-хубавата бира в света — ще идем в Прага. А може би ви се сръбва ribena чорба? Ще ви заведе тогаз